



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4548/21
15.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Александре Ђорђевић, чланова већа, у парници тужиоца Јавно предузеће “Електропривреда Србије” Београд, улица Балканска бр. 13, против тужене В.С. из ..., улица ... бр. ..., ..., ..., чији је пуномоћник К.С, супруг тужене, из ..., улица ... бр. ... из ..., ..., ..., ради дуга, одлучујући по жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П бр. 4268/20 од 23.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П бр. 4268/20 од 23.03.2021. године у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П бр. 4268/20 од 23.03.2021. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене, изјављена против става другог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4268/20 од 23.03.2021. године, као недозвољена.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака и потврђује решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4268/20 од 23.03.2021. године.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ЈП “Електропривреда Србије” Београд и остаје на снази решење о

извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Милоша Митровића из Београда И.Ивк. 302/17 од 07.08.2017. године у делу у коме је тужена В.С. из ... обавезана да тужиоцу исплати износ од 4.336,17 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ за период од септембра 2014. године до краја октобра 2016. године, сем за мај 2015. године, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ЈП “Електропривреда Србије” Београд, па је укинута решење о извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Милоша Митровића из Београда И.Ивк. 302/17 од 07.08.2017. године у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 492.821,23 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачно исказан месечни износ за период од јула 2013. године до септембра 2014. године и за мај 2015. године, као и у делу за трошкове извршења у износу од 17.928,23 динара. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је, како то произилази из садржине жалбе, у одбијајућем делу, и то због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено поднела тужена, побијајући је у целости, без навођења законских разлога.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/2011 ... 18/2020), Апелациони суд у Београду је нашао да жалба тужиоца није основана, а да је жалба тужене делимично неоснована а делимично недозвољена.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка, на коју тужилац посебно указује, прописана чланом 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер првостепена пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама који нису противречни, нити су у супротности са изведеним доказима, па се, стога, пресуда може у целости испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је била регистрована као корисник код тужиоца у периоду од 18.06.2004. године, све до 29.01.2019. године. У периоду од јула 2013. године до октобра 2016. године (период потраживања), била је у облигационо-правном односу са тужиоцем за испоруку и утрошак електричне енергије као власник, за локал на адреси ... бр. ... у ... Од 01. јуна 2013. године тужена је, на основу уговора о закупу, уступила локал на коришћење Р.Ш. Из ... У периоду од 02.08.2013. године до 02.05.2014. године бројило за електричну енергију на локалу тужене није било у исправном стању и у већем делу није регистровало потрошњу, те је туженој прво обрачунавана електрична енергија за сваки од месеци у наведеном периоду без утрошка, а затим извршена корекција рачуна за наведени период, који рачуни су достављени туженој накнадно. Корекција за период од 02.08.2013. године до 18.11.2013. године према наводима тужиоца вршена је по порсечној потрошњи из

априла 2014. године, док је за период од 02.12.2013. године до 02.05.2014. године корекција вршена по излисту из меморије бројила и подели тарифе од 67%. Тужилац није могао да се изјасни шта је узрок квара и да ли је до квара дошло услед људског фактора или услед самог бројила. Након корекције рачуна тужилац је туженој доставио рачуне и обрачунао укупан дуг за период од јула 2013. године до октобра 2016. године на износ од укупно 497.157,40 динара. Бројило тужене је замењено од стране тужиоца априла 2014. године.

Првостепени суд је на првом месту оценио неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене јер закључен уговор о закупу са трећим лицем, Р.Ш. из ..., који је и био корисник електричне енергије, не ослобађа тужену обавезе плаћања утрошене електричне енергије која је у уговорном односу са тужиоцем, а у складу са чланом 62 став 1 Уредбе о испоруци електричне енергије, као власника предметног локала, није обавестила тужиоца у року од 15 дана од закључења уговора о закупу о тој чињеници.

Првостепени суд је закључио да је тужилац корекцију за период од 02.08.2013. године до 18.11.2013. године вршио према просеку потрошње за април 2014. године, чиме тужилац није исправно обрачунао вредност дуга за електричну енергију на основу неисправног бројила у наведеном периоду, обзиром да је имао овлашћење да дуг коригује само у односу на претходни, а не и каснији период. Из коригованог писмена и коригованог – исправљеног рачуна за период од 02.08.2013. године до 18.11.2013. године не произилази и није јасно видљив начин на који је тужилац вршио корекцију, па је тужбени захтев тужиоца, применом одредбе члана 231 ЗПП (правило о терету доказивања), одбио тужбени захтев тужиоца за овај период јер тужилац није доказао реално утрошену количину електричне енергије и висину потраживања. За период потраживања од 02.12.2013. године до 02.05.2014. године је тужилац је извршио корекцију на основу изилиста из меморије бројила на основу укупно регистроване потрошње распоређене према односу стварних вредности по тарифама у одговарајућем претходном периоду, а током поступка није доставио доказ на околност начина вршења корекције, па суд није могао да утврди да ли је тужилац поступао у складу са Уредбом прописаним условима и није доставио доказ на околност потрошње у претходном периоду, нити је предложио извођење доказа на ту околност, па је, такође, применом правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП, одбио тужбени захтев за исплату потраживања у овом периоду. Тужилац није доставио рачун за месец мај 2015. године, због чега је суд оценио да тужилац није доказао висину потрошње за наведени месец, па ни дуга, због чега је и потраживање за овај месец одбијено. Одлучујући о тужбеном захтеву за период од септембра 2014. године до октобра 2016. године (изузев месеца маја 2015. године) првостепени суд је нашао да је исти основан, јер се трошкови настали у наведеном периоду односе на утрошак јавног снабдевача и на таксу на ЈМС, које трошкове тужена током поступка није спорила, то је исти износ тужиоцу досуђен, са законском затезном каматом у смислу члана 277 ЗОО, од доспелости сваког појединачног потраживања до исплате. На основу члана 262 став 1 и 277 Закона о облигационим односима, члана 51, 52, 53 и 62 Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом, одлучено је као у изреци пресуде.

Дате разлоге и закључак првостепеног суда прихвата, као правилне, и овај суд, као другостепени.

Неосновано тужилац у жалби истиче да првостепени суд није правилно одлучио када је одбио тужбени захтев за исплату потрошене електричне енергије за период од 02.08.2013. до 18.11.2013. године, наводећи да тужилац није морао да узме у обзир претходни период јер су подаци о потрошњи већ постојали у меморији мерног уређаја за наведени период. Ово из разлога јер је у ситуацији када се радило о наплати потрошње електричне енергије по уређају који није исправно функционисао, тужилац, према одредби члана 51 Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом, важећом у време испоставе рачуна и подношења предлога у овој правној ствари, је био дужан да поступи по члану 52 наведене Уредбе којом је управо прописана дата ситуација у ком случају ће у том периоду распоредити према односу остварених вредности по тарифама у одговарајућем претходном периоду када је регистрација била исправна, односно на основу дијаграма активне и реактивне снаге и њихове расподеле по тарифама, уколико ови подаци постоје, а уколико не постоје, укупно регистрована електрична енергија распоредиће се сразмерно времену трајања тарифа. Имајући у виду да тужилац на наведени начин није поступио приликом обрачуна утрошка електричне енергије за спорни период од 02.08. до 18.11.2013. године, то је правилно првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца, налазећи да, према правилу о терету доказивања, није доказао колику количину електричне енергије је у датом периоду тужена утрошила а коју је дужна да новчано исказано исплати тужиоцу.

Стога су неосновани и жалбени разлози тужиоца да је обрачун за претходни период извршен према обрачуну потрошње за април месец 2014. године након извршене замене мерног места, јер се не може са сигурношћу закључити да овако прочитана електрична енергија је била сразмерна потрошњи из периода од 02.08.2013. до 18.11.2013. године, обзиром да је извршена на начин противно прописаној Уредби о условима и испоруци и снабдевању електричном енергијом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, да је тужена била регистрована као корисник код тужиоца у периоду од 18.06.2004. године, па надање, да електрично бројило на локалу тужене у периоду од 02.08.2013. године до 02.05.2014. године није било исправно, неосновани су жалбени разлози тужиоца којим истиче да тужилац није могао извршити обрачун потрошње према просеку потрошње из претходног периода, а имајући у виду да је бројило замењено априла 2014. године и да је тужилац испостављао рачуне о потрошњи електричне енергије туженој за период пре 02.08.2013. године, односно за период док је бројило тужене било исправно о чему свакако има евиденцију. Тужена није пријавила никакву промену која се тиче мерног уређаја, јер није ни добијала рачуне од туженог, обзиром да је у наведеном периоду у поседу локала и потрошње електричне енергије био закупац, а тужена је од момента када је сазнала за рачуне који су јој испостављени од стране тужиоца, које је добила одједном 20.05.2014. године за претходни период не може водити закључку да је тужена дужна тужиоцу исплатити утужени износ у целости, то је правилно првостепени суд закључио да тужилац током поступка није доказао начин обрачуна висине рачуна за период од 02.12.2013. до 02.05.2014. године (до замене исправним бројила на локалу

тужене), јер је тужилац имао овлашћење да дуг коригује само у односу на претходни, а не и на каснији период.

Супротно жалбеним разлозима тужиоца, правилно је првостепени суд применио правило о терету доказивања оцењујући правилност обрачуна утрошка електричне енергије на непокретности тужене. Ово из разлога јер је тужена оспорила висину тужбеног захтева и правилност обрачуна који је извршио сам тужилац као јавно предузеће у чијој је надлежности производња, снабдевање и трговина електричном енергијом, те је на тужиоцу терет доказивања основаности и висине постављеног захтева тужбе.

Правилна је и одлука првостепеног суда из става првог изреке, а имајући у виду да тужена у жалби не оспорава законитост и правилност пресуде у овом делу, већ напротив, наводи да се слаже са пресудом у делу да тужиоцу ЈП “Електродистрибуција Србије” исплати износ од 4.336,17 динара, са обрачунатом законском затезном каматом, који износ је и уплаћен тужиоцу, то је првостепена пресуда у овом делу морала бити потврђена.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца и тужене, али налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку у жалбеном поступку, па исте не образлаже, сходно овлашћењу из члана 396 Закона о парничном поступку.

Из ових разлога, како првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које овај суд пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује жалбом тужиоца, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је применом члана 390 ЗПП иста потврђена као ставовима првим и другим изреке ове другостепене пресуде.

Како је тужена изјавила жалбу и на одбијајући део првостепене пресуде из става другог изреке, то је применом одредбе члана 378 став 3 и 389 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове другостепене одлуке, јер тужена у наведеном делу нема правног интереса за подношење жалбе.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153, 154 и 163 ЗПП имајући у виду захтев за трошкове и успех странака у спору, те како се жалбама посебно не указује на разлоге неправилности одлуке у овом делу, то је иста сходно члану 401 тачка 2 ЗПП морала бити потврђена као ставом четвртим изреке ове другостепене одлуке.

Одредбом члана 372 је прописано да у жалби не могу да се износе нове чињенице и предлажу нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе. У жалби не могу да се истичу материјално-правни приговори. Имајући у виду да је чланом 367 Закона о парничном поступку прописано да странка може да изјави жалбу против пресуде донете у првом степену у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, ако у овом закону није другачије прописано, и да о жалби

против пресуде одлучује другостепени суд, то, сходно цитираним законским прописима, нема места одлучивању у жалбеном поступку о предлозима тужене који се тичу истакнутих захтева у односу на овде тужиоца, а што представља нов захтев у парничном поступку, већ одлучивању о правилности и законитости првостепене пресуде према изјављеним жалбама, како је то и учињено изреком ове другостепене пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић